

Mark Twain

Ádám és Éva naplója • ÁDÁM NAPLÓJA – 1. RÉSZLET

KEDD

Amikor ma megjöttem több hónapos vadászatról, messze északról, Éva egy új kis teremtményt mutatott nekem. Azt mesélte, hogy a bozótban fogta, de közben elpirult, mintha valami titka volna ezzel a szerzeménnyel kapcsolatban.

SZERDA

Káinnak nevezi a teremtményt. Különös szerzet, amelyet sehová sem tudok besorolni, pedig már meglehetősen ismerem az egész állatvilágot. Egy és más tekintetben mintha rám hasonlítana, akár a rokonom is lehetne. Éva legalábbis ezt állítja, és titokzatos célzásokkal utal rá, de véleményem szerint ez a feltevés csak tévedés lehet. Erre vall már az a különbség is, ami a nagyságunk, a méreteink tekintetében mutatkozik. Nem, ez inkább valami új állatfaj lehet, alighanem valami halféle. Ám amikor próbaképpen a vízbe dobtam, azonnal lesüllyedt. Éva rögtön utána ugrott, és kihúzta a vízből, még arra sem hagyott időt, hogy kísérletem eldöntse azt a kérdést, amit tisztázni akartam vele. De még így is azt hiszem, halféle lehet. Évának mindegy, hogy milyen fajta, végtelenül szereti, és semmiképpen sem akarja újabb kísérletre átengedni. Mindez számomra teljesen érthetetlen. Általában sok minden érthetetlen az új teremtmény körül. Amióta a házban van, Éva természete lényegesen megváltozott. Nem érdeklék többé a kísérletek, pedig azelőtt nagyon ragaszkodott hozzájuk. Még egyetlen teremtményt sem szeretett annyira, mint ezt, de megmagyarázni nem tudja. Nincsen egészen az eszénél, ezt újabban tapasztaltam. Néha fél éjszakán keresztül hordozza a teremtményt, mert sír, alighanem a vízbe kívánczik. De mikor a segítségére akarok sietni, hogy a tóba dobjam, Éva kikapja a kezemből, a hátát veregeti, és szájával komikus hangokat hallat, hogy megnyugtassa. A gondtól és az aggodalomtól egészen megzavarodott, olyan bolondul viselkedik.

VASÁRNAP

Úgy látszik, vasárnap sem akar dolgozni. Többnyire lustán heverészik a bőrökön, és örül, ha a teremtmény mászkál rajta. Tréfás hangokat ereget ki a száján, mert azt hiszi, a kis micso-dának örömet szerez vele. Néha úgy csinál, mintha meg akarná enni az uszonyát, amitől ez a kis hal mindig kacagásban tör ki. Eddig még sohasem tapasztaltam, hogy egy hal nevetni tudna, és ezért bizonyos kételyek merültek fel bennem.

(folytatás a 73. oldalon)

